

2 QUARTOS

CADA

VIAJE

2 QUARTOS

CADA

VIAJE

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

La gloria.

Ple d'entusiasme fins al estrem de vessar-me per las butxacas, los hi vaig a dir quatre paraulas sobre la tant útil com esplendorosa gloria que tant be nos saben pintar los reys ab lo foch dels canons y las flamas de las villas incendiadas.

De la seva esplendides crech que 'ls n' haurá deixat convensuts la nostre gloriosa y may prou cacarejada revolució, ó per parlar ab mes propietat, simulacro de revolució de Setembre; los graus de 'n Prim, de 'n Gaminde Baldrich, Targarona y altres, aixis com també las bandas y las creus de tota classe que han obtingut los que sent progresistas, unionistas y riveristas, las han desitjadas, baldament hajin sigut serenos, cafeters ó saltimbanquis. Per lo tant, no mes los hi parlaré de lo qu' es útil aquesta gloria que deixa morir en la miseria als Colons, y cubreix d'honors als Chestes y als Bum-Bums.

Probas al canto. Un home ambiciós y desprestigiati vol escalar un trono, y ab aquet fi, enganya als republicans de la seva terra, (que sempre 'ls republicans s' han perdut per anar massa de bona fe), y me 'l plantan president, perque 'ls promet ressussitar las puras glorias de la primera república. Pero 'l nostre home, un cop president, se recorda que anant enrrera per tornar a la república, te de passar primerament pèl primer imperi, y... zas, fica a la garjola als que li feyan nosa, y se proclama emperador.

Lo poble al adonarsen mormola, mes lo nostre héroe, que coneix la utilitat de la gloria, parla al seu poble de la del primer, d'aquella gloria que fentse una escala de cada-

vres, puja a coronarse ab los mateixos raigs del sol.

Ab aquet fi declara la guerra a Rusia, envia tres cents mils homes al altre barri y enlluerna al poble perque no puga veurer lo que fa a costa de las sevas costellas.

Mes com totas las cosas d'aquet mon tenen fi, comensa a espavilarse, se frega 'ls ulls y al adonarse de lo que pena, comensa a mormolar nova volta d'aquell que de las sevas pells ne fa 'ls timbals dels granaders del segon imperi. Pero eil es home que no dorm a la palla, ja te un altre morralet ple de garrofas, de palla y de gloria, y me 'l planta al coll del poble, perque esta plenament convensut que 'l qui menja no parla.

A Solferino s' ha fet un temple per commemorar la gloria de las armas francesas en Italia, quals parets, cúpulas, cornisas, campanars y fins altars y tot, son aixecats ab los caps dels que moriren cegos d'aquel segon enlluernament.

Avuy per tercera volta los soldats de França menjan lo ranxo de la gloria en los camps d'Alemanya, en just agraument del emperador, per las barricadas que 'n honor seu foren aixecadas en París l' ivern passat. Ja veuhem si aquesta gloria es utilitaria.

Jo no se lo que hauria fet a aquells quatre ximplots que l' altre dia a París se van fer pegar pels polissons, per escandalisar a la gent pacífica cridant viva la Pau. Si no perque se que per tot arreu hi ha ximplots, m' hauria cregut que eran espanyols; perque aixó de no coneixer lo que 'ns convé, únicament es propi de nosaltres.

Y sino vegin, ab tot y tenir lo mirall del vehí, las tentativas, no jens baratas de 'n O'Donnell y 'ls desitjos dels que avuy nos go-

bernan, ni 'ns recordém ja del himne de Riego, ni 'ns gastém una malla per fer lluminarias pel sant del batallador modern don Joan Prim y Prats, gloria de la gloriosa y creu ab que la mateixa ha condecorat a la beneyta Espanya.

Jo, francament; al veure semblants terquedats, si no fos perque m' avergonyiria de ser d'un altre pais, renegaria de ser espanyol. Quant veig que hi ha tants tanocas que perden lo temps pera ferse un tip de gloria, com en Fortuny, en Garcia Gutierrez y en Barbieri, y deixan perdre las ocasions de fregar ab pólvora l' escut d'Espanya per ferli perdre la brillantor perduda, estich tentat de pensar com en Dumas que l' Africa comensa pels Pirineus de la part d'Espanya, y fins y tot, de creure que hi acaba per la part de França.

Pero, que hi farém, los espanyols estém molt atrassats y no podém seguir las petjadas d'aquell poble que marxa al frente de la civilisació moderna.

Per are no podém fer mes que pregar a la Providencia que 'ns conservi en lo poder als fills de la gloriosa, perque un dia vejan la patria al cimbral d'aquesta que per raigs té bayonetes; per temples, cementiris; y per himnes, los plors de las mares, de las viudas y dels órfes.

Ranxo.

—¿Com es qu' en una batalla las balas xiulan??

—Per que fins las balas troban dolent que hi haji guerra.

—Què no ho sap?... Are diuen que hi haurà 'l cólera.

—Per què?

—Perque la guerra 'l portará.

—No digui disbarats; vol encara mes cólera que 'ls ministres qu' ens governan?..

Diuen qu' el príncep imperial ja ha sigut foguejat, portant-se com un home.

Aixó per mi son quents de la vora del foch.

Napoleon será tot lo que vostes vulguin, pero com á bon pare ningú 'l guanya.

Ha promogut la guerra no mes perque son fill no pugui may patir. Veigin si ho farien gaires.

Lo senyor ministre d' Hisenda n' ha pensat una de fresca.

Vol qu' els poetes lirichs y dramátichs paguin lo cinch per cent de las ganancias.

Saben que s' em afigura? Que al cap del any no haurá fet quartos per pagar á un municipal.

De totes maneres tindrà molt qu' agrahirli i' art.

—En que se semblan los poetes als confiters?..

—En que fan cosas dolsas.

Per aixó en Figuerola els ha possat á la mateixa altura.

Y encare y haurá qui li digui tonto.

—Diu que tornarán á abaixarse los cigarros.

—Sap qu' es lo que fa temps s' abaixa?

La bossa dels espanyols.

Ja son fora 'ls bufos. Gracias á Deu!

Saben perque han fugit?..

Perque no 'ls conegessen las bestias que tenian al costat.

Encare segueixen venint creus de Madrid.

Aixó vol dir que la política es un joch.

Als uns lis surt molt cara, als altres creu.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—Li faré veure. Suposis que guanyi la Fransa, Napoleon voldrá fernes la lley regalantnos l'Alfonso.

—Y l' Olóza no dirá res?

—Al principi callará y per últim dirá: que si, que ja, que bueno, y per últim que hi ha hagut una equivocació.

—Com lo de la bandera de Tolon?

—Just. Guanyan 'ls prusians y au en Roda l' olla cap á Madrid.

—Y en Prim no dirá res?..

—Mentres li diguin qu' ell remanará las peras, callará, encara qu' aixó no fassi gaire Guzman.

—Y si s' arreglessin francesos y prusians?

—Oh! llavors casariam al fill de la Beleta ab una filla d' en Xeringa y entesos.

—Y en Prim es capás de tolerar aixó?

—Aixó y molt mes; no 'l coneix; es Guzman y está dit tot.

—Jo 'm pensava qu' en Guzman havia sigut molt lleal.

—Te rahó. Lo seu descendent se li semblés d' un cabell!

La Marsellesa y l' himne de Riego tenen molts punts de contacte. Un y altre son himnes sants de llibertat, que endolsan la agonia del que mor pera defensarla; pero al mateix tems serveixan pera tapar los ulls y aurellas d' unsquants tanocas que no vehuan com los amagan l' ou y no senten com los l' esclafan.

—Ha llegit el parte de la premsa de aquell poble que te un nom endemoniat que acaba en Bruch?..

—No hi llegit encara 'l diari.

—Donchs si; diu que la artilleria hi feu lo primer paper y ve á dir que 'l segon y tercer corresponan á l' Emperador y al fill de la seva dona. ¿Sap que hi feyan?

—No senyor.

—Sigui dit entre nosaltres; tiraban una ametralladora.

—Feyan de artillers!

—Cá home! ¿De matros!

Lo noy de la mare.

—Què 'ls hi darém á n' als reys de la terra, que 'ls hi darém que 'ls hi sàpiga bó? bastons de freixa per nostras espatllas, ó per las sèvas, bons cops de bastó?

—No 'u sè, no 'u sè.

Ya massa dura 'l festiu carnestoltas en que una màscara nos treu á ballar. Fora coronas... Defora caretas... Los temps dels tontos ja s' han acabat.

Saben?... Sabeu?

De res serveixen los mantos y cetros ni 'l dirse noble, ni 'l dirse plebey. Los reys del dia son reys de teatro. Davant del poble no hi ha cap mes rey!

Cap mes... cap mes...

La branca mig seca 's talla del arbre, y encen la foguera y dona escalfor. Los reys d' avuy dia se treuen del trono, y 'l trono quan crema escalfa lo cor. Que bè... Que bè...

Lo noy se rebela en contra de un pare que llenya vol darli, sens veurer sa edat... Lo pare no es pare, es sols un padastre que va fent lo dropo y cobrant son jornal... ¡Dolent... Dolent!...

Lo pare que 'l sangra perque 's torni débil, que ab vils sangoneras cubreix lo seu cos, la mort l' hi desitja tementne sas forsas... sas forsas que poden donarli la mort. Pobret!... Pobret!...

Per ço 'l diu la guerra, per ço l' estenúa, per ço fá llenyarli sas gotas de sanch, per ço fá suarlo de nit y de dia, per ço sa ignorancia ne va fomentant. Sens mes... ni mes...

Oh noy de la mare, la mes trista víctima que pugui trobarse dessota del cel, no sens una forsa que mou los teus brassos y fá que s' aixequin en contra dels reys? La sens?... la sens?...

No veus á tos pares que esclaus ne moriren, que esclau pots morirte; que esclaus moriran los fills que criares, los fills que ells ne crihin y 'ls fills que al darrera de aquets ne vindrán? No 'ls veus?... No 'ls veus?

Donchs ápa de pressa! La sanch de las venas que avuy vol que llensis en frèstech combat... ¡Oh noy de la mare! derrámala, llénsala y ab ella un mar forma que 'l deixi ofegat. Corrent!... corrent!

Que 'ls hi darém á n' als reys de la terra? que 'ls hi darém que 'ls hi sàpiga bó? Bastons de freixa per nostras espatllas, ó per las sèvas, bons cops de bastó?

Ja 'u sè... ja 'u sè...

Aixó!... aixó!...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

PARAULAS QU' ESTAN DE MODA.

Chassepot.
Berdan.
Ametralladora.
Creu.

PARAULAS QUE NO SERVEIXEN.

Pau.
Llibertat.
Talent.
Treball.
Progrés.
Dignitat.

—Está mal la cosa, senyor Ignasi!

—Ja pot dirho, senyor Llogari.

—A Espanya de totes maneras perderém.

—Vol dir?..

MOSSEN BORRA

Mes ranxo.

—Y l' amnistia quan vè senyo Prim? ¿Que tè por dels emigrats? Cá, no n' hi tenen de fer; ells ray. Lo que l' hi tè de fer mes por que re es vosté mateix.

L' altre dia deyan que 'l Pare Claret, se n' havia anat á ca 'n Pistras.

Després se desmenti.

Esta clar: «Mala herba...»

—Després de la guerra vindrà la pau, diu Napoleon.

Lo que vindrà després de la guerra, és la peste, y després de la peste potser vinga la pau dels cementiris.

Los embaixadors xinos que han anat a Madrid, lo primer que han fet ha sigut anar a veure en Sagasta com una cosa estranya. Los ha xocat son eloquent tupé y han parlat llargament del *the xino* que diuen que es bó per temperar las sanchis.

—Que tal la «D.ª Guadalupe» de n Pitarrà? Que n'hi sembla? No diu que hi ha una americana tant bonica?

—Ja u veurà. En Pitarrà avans feya comedias de jech y passava l' bou per bestia grossa. Després volgué fer comedias de livita y s' va tallar los dits quan tallava los patrons, pus no las sabia fer de moda; després fins va voler fer dramas de casco, sens pensar que sen diu *casco* de la part de las potas dels caballs ahont s' hi clavan las ferraduras; y ultimament ha fet sarsuelas d' americana y ha demostrat que lo que s' per sastre no serveix, per mes que nit y dia estiga surgint escenas, situacions, xistes y paraulas.

Si es que en Garibaldi no va a Roma, lo que es difícil de concebir ab un home com ell, ja s' han senyalat los punts que s' tractaran a n' al Concili, quan se torni a reunir aquella asamblea de gent grassa en lo cos y mes grassa en l' esperit.

Segons correspondencia particular de un dels nostres corresponsals, que havia sigut ranxero de n Garibaldi, son los següents:

- 1.er Los trabuchs son armas espirituals?
- 2.^{on} Convè que s' augmenti la quota fixada pera treure ànimas del Purgatori?
- 3.er Quin número de dias de indulgencia déu concedirse als que arrossegaren al governador de Búrgos?
- 4.er Quin trajo es mes a propòsit pels capellans que s' tirin a la montanya?
- 5.^{on} Relacions que deuen existir entre Déu, lo capellà, lo diner y las majordonas.
- Y 6. Resultantne que ls quartos de la Iglesia sembla que s' escorran ahont deu buscar-se lo forat d' escape? Ahont deuen buscar-se los medis de que pugin los fondos espirituals? En la trona, en lo confessionari, en la hora de la mort dels fiels ó en las tres cosas a la vegada?

Lo corresponsal anyadeix que seria bó que discutissen primer si l' Papa fugirá per mar ó bè per terra quan hi entri en Garibaldi.

Un dels corresponsals que l' diari republicà francès *Le Rappel* té al teatro de la guerra, escriu desde Metz una cosa molt salada.

Diu que va anar a veure un musen de pinturas y que son cicerone ensenyantli un puesto vuit, ahont hi faltava un cuadro l' hi digué:

—No veu aquí que no hi ha res? Donchs hi havia un quadro molt hermós que representava una senyora molt escotada, molt, pero molt, tant que un capellà molt escrupulós, fén passos porque en gracia a la moral ó arreconés darrera aquella porta ahont no l' pogues-

sin veure tant facilment. No veu? Allí està a la fosca y un que u sapiga, no se l' mira. Donchs, bè, l' altre dia va venir la dona del Emperador. Anavan ab ella una munió de damas tant escotadas com aquesta de aquet cuadro. Hi havia aquí un arquebisbe, dos bisbes, dotze canonjes y no se quans capellans, y ningú, absolutament ningú va pensar en arreconarne cap darrera de cap porta ni en endúr-selas a las foscas.

Que son salats los francesos!...

En lo teatro de la guerra s' prepara una magnífica funció que será aplaudida pels canons, xiulada per las balas y que farà plorar a molla gent.

A la part de l' Alemanya mes amenassada per la guerra, lo pa s' ha posat a 15 rs. cada einch lliuras.

No es estrany; com hi ha tanta jent que l' menjan sense guanyarlo, per forza te d' encari-se.

Ademes de pa n'hi ha poch y encare que dolent se te de pagá una miqueta.

Es com los reys ni mes ni menos.

L' Emperador se n' anat a la guerra mig d' amagatolis.

Y encara hi ha qui diu que no te vergonya.

Lo rey de Prussia diu que vol donar una gran pensió y una creu al inventor d' uns canons que fan prodijis (entenguis atrossitats).

Nosaltres lo que lli donariam a n' aquet fulano seria una canonada dels canons del seu invent.

Aquet es lo verdader modo d' estimular als homes estudiosos y útils a la humanitat.

Diuen que l' emperador va coix y que ab prou feinas se pot tenir. Ab motin d' aixó l' altre dia contan que va passar una cosa molt bonica entre ell y un invalid d' alta graduació.

Parlant de la guerra deya aquet. Ay senyor quant pagaria de pogueryos acompanyar a la Alemanya!

—No obstant ni ha molts que rondinan per que hi declarat la guerra.

—No estimaran la Fransa.

—Aixó dihe jo, y per donarlos exemple de lo que la patria exigeix, me n' vaig a dirigir l' exercit, ab tot y trovantme com me trobo. Pero vos juro que ja que tant me bescantan los tinch de fer experimentar lo qu' estich patint per ells no deixant ni un francès a Fransa, que no vaigi coix com hu vaig jo.

Qui sap si l' Emperador a fi de lograr los seus propòsits, s' haurá convingut ab los prussians.

XASUARRILLOS HISTORICHS

RECULLITS AL VOL.

En un club.—S' aixeca un ciutadà. Ell es treballador, pero es republicà y no vol que las paraulas l' hi quedin tancadas dintre de la boca. Pren la paraula, l' hi concedeixen, tus y esclama:

«Ciudadans!... Jo, si voléu, soch un burro,

perque no hi rebut cap mena de instrucció; pero soch molt natural... etc... etc.»

Pel carré.—Passa un home manant un carretó plé de fruyta del temps. Una dona l' veu y esclama:

—Ay... ay... Y donchs Pau, que n' has fet del burro que t' tirava l' carretó?

—Jo t' diré, Mariagna; se m' va tornar monarquich y vaig haver de clavarlo a n' al canyet.

En una taberna.—Un obrer seu a n' al banch. Té una llesca de pa ab una arengada que se la menja tot subanthei de gust.

Lo taberner s' hi acostà y l' hi diu:

—Alsa amigo, Toni, que es bona l' arengada.

—No m' en parlis, Jan; es menjar de federal, y al menjarmela m' figuro que la federal se m' fica dintre l' cos.

En una obra.—Passa un manobra ab una gaveta al cap. Pel seu costat, en direcció contrària, passa un capellà. Al veure l' lo manobra mig riu, y lo mateix dimoni l' hi posa al cap de la llengua las següents paraulas:

—Escolti, vol que l' emblanquini?

Lo capellà no sabentse avenir de lo que l' hi passa, se l' mira de cap a peus, y ab una caritat evangélica que hauria envejat una pescatera del Born, de indecent, coixino y altres paraulas que proban la riquesa de nostra llengua, deixa blau a n' al manobra.

Lo mestre de casas que es a dalt de la bastida treu lo cap.

—¿Qué es aixó? esclama:

Lo capellà respon:

—Aquest indecent que m' ha insultat, que ab tot lo descaro m' ha dit si m' volia deixar emblanquinar... que...

—Ay... vatua l' mon! esclama l' mestre dirigintse al manobra, ¿no t' tinch dit que no vull que insultis a cap bôlit?...

La gent riu, lo capellà se n' va, y jo corro a posar aquestas tres ó quatre sortidas al Ponton, que a fé de mon valen la pena.

Manifest.

Lo diari oficial del 29 de Juliol, dia de S. Pere Pescador, publicà en la capital de Fransa, una proclama que l' Emperador dels francesos dirigi al exercit del Rhin: deya una cosa que nosaltres traduhim axis:

«Vos aneu a posar devant meu per morir com a tusinos per conservar-me la corona imperial que l' dia 2 de Decembre de 1852 vaig saber esgarrapar gracias a la vostra torpe credulitat.»

«Vos aneu a batre ab un dels millors exercits d' Europa. Pero exercits que valen mes qu' ell, no han pogut resistir a vostra bravura: sinó que hu diguin lo Bruch, Arapiles, S. Quintí, Baylen, Girona y Zaragoza en la patria de Mossen Serà; y Querétaro en l' im-

peri de Macsimiliano primer, d' ahont sortiren tots los nostres ab las mans al cap.»

«La guerra será llarga com un cuarto de fil y penosa com un mal part, pero tot ho vensen los esforços dels soldats d' Africa ahont s' hi han enterrat durant cinquanta anys las riquezas y la joventut de Fransa; de Crimea ahont nos ajudavan Inglaterra, Turquia y aquesta Italia digne de millor sort, engranyada per lo meu oncle y burlada per mi; de Italia que haventla deixada sense Roma, va engrandir los meus estats ab los de Niza y Saboya com á compensació del mico que li vaig donar. No vos parlaré de Méjich, perquè men dono vergonya; aixó us provará que encara no l' he perduda.»

«Al passar nostras fronteras, per si acás no tornessim, recordeuvs de la poesia den Aribau, y entoneu lo cant «*Adeusiau turons.*» Recordeuvs den Blucher y no feu bestiesas, que 'ls prusians no behuen á morro.»

«Vos acompanyan los vots de tota la Fransa, que per cert ha manifestat molts vots en contra d' aquesta guerra tan injusta com impopular. Pero aixó no hi fa res; avant y caigui qui caigui.»

«La fonda del «Univers» nos contempla y ens prepara un ápat si guanyem; si perdem, darem la culpa als inglesos: ja se sap.»

«Del vostre triunfo dependeix la sort del meu bordegas y la mèva.»

«Cada hu complezca 'l seu deber: vosaltres en fèrvos matar: jo en mirarmo de lluny.»

«Veritat es que al empunyar lo cetro vaig dir «*L' imperi es la pau.*» pero ja veyeu que per procurarla os he portat á Crimea, á Dinamarca, á Italia, á Méjich y ara... qui sap ahont arribarem! Si aixó s' acaba aviat, no us despacienteu: ja 'n tinch un' altre de pensada per fèrvos matar ben depressa. Sols així 'm puch sostenir, sols així us puch fé enterrar.»

«LO QUINQUILLAIRE.»

Es traducció libre.

Pitus.

Mes ranxo per variar.

Diu que en los Campaments francesos dels Chassepots ne diuen Chasse-Prusians.

Y en los campaments prusians dels fusells d' agulla ne diuen agullas pera cusir la boca dels francesos que sempre 's perdan per baladrés.

Los diaris alemanys y francesos s' entretenen en omplir la secció de anuncis ab brava-jas com aquesta:

(Gaceta de Colonia) «30 naps al primer alemany que agafi un turch pera exposarlo al jardí Zeológich de Colonia.»

Y al que agafi una turca? quan se l' hi donorá? preguntem nosaltres. Pera agafarla es necessari no ser cipayo, porque com son tan macos, las turcas s' enamoran desseguida y s' hi deixan caure molt fàcilment.

Una pussa cristiana

Católica, apostólica y romana

se menjá un elefant

que era per sa desgracia protestant.

Mireuvs si 'n tenim de tragaderos

los que ab honra católichs som de veras,

Aixó sembla impossible

Lo papa aixís ho ha dit y es infalible.

Tots los francesos s' han convertit en guardians; tots guardan alguna cosa.

L' exércit francés guarda la frontera.

La guardia móvil guarda las fortalezas.

La milicia ciutadana guarda las poblacions.

Y 'ls periodistas, segons ordre de Mr. Ollivier, guardan..... silencio.

Estudis sobre 'l mapa de la guerra: Desde 'l lloch de Constanza á Basilea y desde aquesta Ciutat á Carlsruhe, lo Rhin forma un ángul que representa mes ó menos lo nas de Napoleon III.

En casi tots los mapas que corran del teatro de la guerra, aquest ángul del Rhin te si fá no fá un pam de llarch.

¿No saben los lectores del Ponton que es lo que aixó vol dir? ¿Hauria la Providencia prés una determinació tant seria sense que hagués portat algun objecte? Lo nas aquest treu nas á alguna cosa ó altre, y á mi 'm diu ben clar ó bé que Napoleon deixarà 'l nas á n' al Rhin, ó que la guerra del Rhin deixarà á n' en Napoleon ab un pam de nas.

L' áliga imperial se torna ética.

Un sabi doctó d' Alemanyia ha dit qu' era precis obrirli una font.

Napoleon ha dit que si queda vensut pels prusians, proclamará la República.

Peró comensa á coronar lo poble tocant la Marsellesa.

Mirin qu' es bo quant la nació li ha demanat ha fet lo sort, y si percás los prusians li prenan la corona vol proclamarla.

Pobres francesos, lo qu' ells no han pogut lograr hu tindrán d' agrabi á sos enemichs, y potser se vejin obligats á fèr pregrarias per que Deu abandoni als fills de Sant Lluís.

A las voras del Rhin s' han desarrolat los tifus ab carácter epidemich.

Ja m' ho pensava, despres de la guerra 'l cólera.

Si fos un cólera que no mes matés reys, encara faria una novena á Sant Roch.

Lo príncep imperial ha dit al sortir de París per anar cap á la guerra que res li sabia tant de greu com deixar á sa mare y á son verdader amic D. Alfonso de Borbon; pero qu' esperava tornar aviat y que 'ls hi portaria un regalo.

Alguns suposan que á n' al seu company li portará una corona real que conta treure de la mochilla de D. Leopoldo. Altres creuen que lo únich que li podrá portar será una pipa alemanya ó be una empolla de l' aigua del Rhin.

Napoleon se 'n ha dut al seu fill á la guerra. Com á bon pare no descuyda la ocasió de donar al seu noy un bon exemple; si 'ls sentiments humanitaris d' aquet no están á la altura del de Napoleon lo Gran, no será per culpa de son pare.

Mirin si son divertits los reys. Los hi pega la humorada de fer barallar á dos pobles y diuen que hu fan per donar la pau á l' Europa.

Aixó s' assembla á lo que feya un metje molt sabi, que perque 'ls seus malalts no patissen, los matava.

Telegramas.

MADRID.

Las Corts no s' obrirán perque escalfantse 'ls caps, ningú pugui fer la competencia á n' en Rivero.

Diuse que un Congrés diplomátich europeo vá á declarar á l' Espanya la nació mes tranquila de la terra.

L' Olózaga en proba de que la França 'ns ha dat completa satisfacció, ha enviat una capsa de guants de una moda que s' ha tret, anomenada Grammont, perque 'ls espanyols poguem anar al ball europeo plens d' honra y ben arregladets.

Napoleon s' ha fet enviar un cantiret d' aigua de l' Ebro per tastarla.

Los embaixadors xinos s' han quedat admirals de veure que 'ls espanyols som tant tontos. Diuen que 'ns enviarán un candidato.

Durant la manifestació d' obrers dibent que tenian fam, los forners han tancat todas las portas.

PARIS.

Lo príncep imperial s' ha portat tant, bè en l' entrada á Sarrebruck, que la seva mare l' hi ha enviat un cucuruxó de dulces.

Desd' are s' canviará 'l nom de Sarrebruck per lo de Nova Gràcia. Se diu si s' ha enviat un telégrama á Barcelona perque se 'ls envií lo retrato del vencedor d' aquella vila.

La guardia móvil ja no es tant tonta com los soldats, pus en lloch de cridar: «¡Viva l' Emperador!», crida: «¡Viva la República!».

¡Ah salao!...

ROMA.

Lo senyor de la paparina tè un ull al cel y un altre al quartel de suavos; pero tè mes confiansa ab aquets que ab aquell.

Diversions públicas.

TEATRO REAL O DE LA GUERRA.—Gran funció per are. Primer. Sinfonia «Putpurri d' himbes nacionals» per enganyar al poble. Segon. Estreno de la tragedia «*Plohuen balas*» Tercer. Sombras xinescas «*Gran balla de gossos de presa*». Quart. La pesa en un acto «*Caigui qui caigui*». Quint. Se servirà á tots los concurrents una racció de sanch del poble fregida á la paella, y després del menjar se ballará un fandango.

Entrada libre pels que puguin portar las armas.

TEATRO NACIONAL.—Trista funció per avuy. Primer. Sinfonia de sospirs y aspiracions. Segon. «*La santa paciencia*», pantomima en que s' hi reban molts garrotadas, y en que s' hi podan dir pocas paraulas. Tercer. «*Lo rellotje del temps ó Tart ó d' hora tè de venir la nostra*», pesa interminable; pero que de una manera ó altre 's farà de modo que s' acabi. Y finalment la baylarina *Esperansa* distraurá á la concurrencia ballant, fins y tant que pui la republica.

Sant y senya: «Ab palla y temps maduran las nespras.»